

Η ποίηση του Αδριανού Καζά μεταφράστηκε στα Κιρέζικα

I offer a few wildflowers, my fellow—traveler and brother,
Gathered during moments of hesitancy in restraining anger
Either to conceal a wound or seeking the light.
Adrianos

Αφιερωμένο στην γυναίκα μου Ρόζα

Και την εγγονούλα μου Ροζούλα

Αδριανός Καζάς

遥远的地平线
ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
FAR HORIZONS

(Αυστράλια) Αδριανού Καζά 著

(希译中) 李成贵

Βαρωσία

Στα όνειρά μου
χωρίς δεσμά - ζω ελεύθερος,
σαν τις αχτίδες του Ήλιου,
σαν τον αγέρα.
Δουλεύω, αγαπάω και χορεύω
στα χώματα της πατρικής μου γης,
στα Βαρωσία.

Όσα της μάνας τα οστά,
δεσμός και θυμητάρι,
κρυφός της γης μου φύλακας.
Τις γλάστρες τις ποτίζει, σαν τότε,
γεράνια και βασιλικά.

Εύπνιος
δεν ξεχνώ
τη λάμα που έχω στην καρδιά
την προδοσία την πλατιά
και τα χαμένα χρόνια
στα βρόγια του ξεριζωμού.

Παιδούλα τότε,
με χαμόγελο αραγγέλας
η Χρυστάλλα,
είχε στα μάτια αστραπές
στα μάγουλα λουλούδια
κι ήμουνα νιός.

Τώρα
συντρίμμα και οι δυό,
σαν τα γκρεμισμένα μπαλκόνια
και τα πεσμένα παράθυρα
στα Βαρωσία,
προσμένουμε το γυρισμό
νιότη κι ανάσταση.

Αδριανός Καζάς
Από τη συλλογή "Εκεί που
φυσούν οι άνεμοι"

Αξίες σε διάρκεια

Αιώνες τώρα που 'χω ξεκινήσει
κι ακόμα ταξιδεύω
με πληγωμένα δάχτυλα
και με προσημένα πόδια
από την πάλη των καιρών.

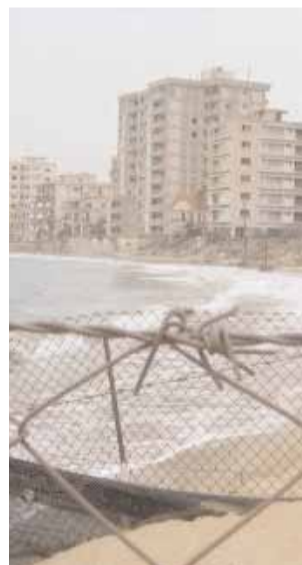
Έμενα άγρυπνος τις νύχτες
των δράκων τα περάσματα να φράξω
και χόρεψα πυρρίχιο στ' αλώνια
με τους συντρόφους της φωτιάς
και της αγάπης.

Από της νίκης το αφύ κρασί
ξεχάστηκα
του γυρισμού ν' αλλάξω τα ιστία
και πνίγηκε η μάνα μου
σε δάκρυνο ποτάμι.

Τώρα πλανιέμαι στους Αντίποδες
με τον Σταυρό του Νότου προβολέα
στο αμυδρό του φως αγωνιώ
χωρίς πυξίδα και εξάντα
διαβάζοντας τα νέφη.

Πολύτιμο φορτίο κουβαλάω
κι είναι η έγνοια μου τρανή.
Στην πλώρη έχω τον Όμηρο,
τον Γέρο του Μοριά στην πρύμη,
παράπλευρα στην κουπαστή
έχω τον Καραγκιόζη.

Τώρα θαρρώ κατάλαβες
Γιατί αγωνιώ

Οι φυγάδες

[Στην απονομή Γ' Βραβείου της Π.Ε.Α. 11.12.99]

Εμείς, οι φυγάδες από τις Μυκήνες,
δεν ξεκαθαρίσαμε ποτέ αν φύγαμε κνηγνημένοι
ή αν μας αποχαιρέτησαν στο λιμάνι.
Δεν ξέρουμε αν είμαστε άσωτα παιδιά,
στρατιώτες της μεθορίου
ή αγαπημένα αδέρφια μιας καλής οικογένειας.

Όλα αυτά τώρα πλέον δεν έχουν καμιά σημασία.

Εδώ σε τούτη την ξέμακρη κόχη της γης
που την λένε Ωκεανία,
θεμελιώσαμε τον ναό της Αθηνάς
- χωρίς να ξέρουμε αν ποτέ φτάσουμε στ' αετώματα-
"τοίς κείνων ρήμασι" μένοντες πιστοί.

Ο δρόμος μας είναι μακρύς,
η αγάπη σας μας ενθουσιάζει
και οπλίζει τα μπράτσα μας.

Αδριανός Καζάς
27.12.99

Η Θήβα του Νοτιά

Μάταιο κι αν καβάλησα το βοριά
να δάψω πίσω μου
"τας εντολάς" και "τας διαταγάς".
Όπου γης αγώνες και αγωνίες,
όπου τόπος και το ίδιο σύνδρομο
του κυνηγού και του κυνηγημένου.

Η Θήβα ξανά αργοπεδαινει,
χρόνια τώρα οι γυναίκες δεν γεννούν
ούτε τα βασταγά και τα κοπάδια
στις στάνες.

Η ανομβρία έκαψε τα σπαρτά,
κύματα η ακρίδα
αζαφάνισε τις καλαμιές
και στέρφρες μένουν οι βρυσούλες.

Ήρθανε πάλι τα μαντάτα
για το θάνατο του αφέντη
και πως τη φοβερή σφιγγα
την χτύπησε κεραυνός
κι απαλλαχτήκαμε.
Χήρα έμεινε η αφέντρα
και η Θήβα χωρίς τύραννο.

Τελευταίο πανηγύρι
ο γάμος της μεγαλόκαρδης,
της πολυχρονεμένης,
με το μορφονιό τον Τρυπιοπόδαρο,
τον σωτήρα του τόπου μας.
Η γη δεν ξανάβγαλε λουλούδια,
μόνο η σκόνη χορεύει
στον αέρα
σε μακρόσυρτα σύννεφα.

Θεέ των όμβρων και των υετών,
ποιό ζωντανό σφακτάρι γυρεύεις
στο δυσιαστήριο,
να ζαγοράσουμε την οργή σου
με κνίσα,
μπας και στερέψει
η κολή που μας ποτίζεις.

为你, 我的同行者和兄弟, 献上一束野花。这是
我在犹豫彷徨或者强忍愤怒时采集的。有时为了抚
平创伤, 有时为了寻求光明。